

Sygn. III C 731/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Matlak
Protokolant:	Stażysta Magdalena Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa L. K.

przeciwko Bank (...) S.A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. Powództwo oddać;
2. Nie obciążyć powódki L. K. kosztami postępowania w sprawie.

III C 731/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 czerwca 2013 r. sprecyzowanym pismem z dnia 9 sierpnia 2014 r. (k. 143) powódka L. K. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 7 kwietnia 2011 r. wystawionego przez Bank (...) S.A. z siedzibą w G., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 27 czerwca 2011 r. wydanego w sprawie II Co 2190/11. Powódka twierdziła, iż w momencie podpisywania umowy kredytowej z dnia 25 listopada 2009 r. leczyla się psychiatrycznie, gdyż cierpiała na zespół depresyjno – lękowy, w związku z czym miała ograniczoną zdolność do świadomego i swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli, co skutkowało nieważnością zawartej umowy kredytowej.

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w G. wniósł o oddalenie powództwa (k. 51).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy kredytu z dnia 25 listopada 2009 r. Nr (...) G. M. Bank z siedzibą w G. (poprzednik prawny pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w G.) udzielił powódce L. K. kredytu konsolidacyjnego w kwocie 62.210,53 złotych (umowa – k. 53). Kredyt przeznaczony był na spłatę zobowiązań wyszczególnionych w § 2 pkt 2 umowy kredytu. Powódka nie wywiązywała się z umowy, co skutkowało wystawieniem przez bank w/w tytułu egzekucyjnego, na podstawie którego, po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności, bank wszczął egzekucję ze stanowiącego własność powódki mieszkania położonego w W. przy ul. (...) (akta KM 6128/11).

Powódka L. K. ma obecnie 60 lat, posiada wykształcenie średnie. Przez 21 lat pracowała w Policji, na emeryturę przeszła w 2004 r. Orzeczeniem z dnia 5 stycznia 2009 r. Nr (...) Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA w W. przyznano powódce trzecią grupę inwalidzką w związku ze służbą rozpoznając u niej m.in. zespół depresyjno – lękowy znacznego stopnia (k. 13). W latach 2005-2006 powódka zadłużyła się na sumę około 1 miliona złotych. Przyczyną były problemy finansowe po przejściu na emeryturę. Z powodu zbyt małych dochodów powódka zaciągała kolejny kredyt, aby spłacić poprzedni. Za sugestią doradców kredytowych powódka zaciągnęła kolejny kredyt pod hipotekę mieszkania, gdyż powiedziano jej, że to jest jedyne wyjście. Problemy finansowe powódki zaczęły się od zaciągnięcia kredytu we frankach szwajcarskich (zezn. powódki – k. 266v).

W dniach 16 listopada 2012 r. i 12 grudnia 2012 r. odpowiadając na wezwania do spłaty zadłużenia powódka wystosowała do pozwanego banku pisma, w których wносиła o rozłożenie należności na raty twierdząc, iż z powodu niskich dochodów, związanych m.in. z faktem przejścia na emeryturę z powodu stanu zdrowia (zespół depresyjno – lękowy) nie jest w stanie spłacić zadłużenia. Powódka stwierdziła także, iż nie kwestionuje zadłużenia i zamierza spłacić je w dogodnych dla niej ratach (pisma – k. 5, 7).

Od 1995 r. powódka leczyła się psychiatrycznie w (...), gdzie początkowo rozpoznano neurastenię (zaburzenia psychiatryczne uwarunkowane sytuacyjnie). Powódka zgłaszała także lęki, myśli S. Do poradni powódka zgłaszała się kilka razy do roku skarżąc się na stany lękowe, napady paniki, nadopiekuńczość w stosunku do córki i apodyktyczność. W roku 2007 do poradni zgłosiła się czterokrotnie, w roku 2008 dwukrotnie. Stwierdzono, że stany lękowe ma mniejsze, nie ma zaburzeń psychotycznych. W 2009 roku powódka nie korzystała z porad psychiatrycznych. Przed 2010 rokiem miała okres około 1,5 roku, kiedy nie zgłaszała się do (...). W dniu 13 grudnia 2010 r., skarżyła się lekarzowi, że wpadła w pułapkę finansową, gdyż nabrała za dużo kredytów. W 2011 roku powódka do psychiatrii zgłosiła się dwukrotnie, w styczniu i w grudniu. Przepisano jej A. i C.. Leki wypisał lekarz rodzinny. W dniu 23 lutego 2012 r. rozpoznano u powódki epizod depresyjny, a w październiku 2013 r. chorobę afektywną dwubiegunową (CHAD).

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko powódce w sprawie KM 6128/11 postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2015 r. zostało umorzone na wniosek wierzyciela – pozwanego w niniejszej sprawie (akta dołączone KM 6128/11 – k. 235).

Z opinii biegłego psychiatry S. K. (opinia - k. 203 i opinia uzupełniająca – k. 243) wynika, iż powódka cierpi obecnie na chorobę afektywną dwubiegunową o miernym nasileniu. Wcześniej rozpoznane zaburzenia depresyjne u powódki nigdy nie osiągnęły intensywności wymagającej stacjonarnej hospitalizacji psychiatrycznej, brak również w dokumentacji medycznej danych pozwalających na stwierdzenie, iż w 2009 roku (kiedy to został zaciągnięty kredyt w pozwanym banku) powódka korzystała z pomocy psychiatrycznej. W ocenie biegłego powódka, zaciągając kredyt u pozwanego w dniu 25 listopada 2009 r., mogła świadomie i swobodnie podjąć decyzję i wyrazić wolę.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 840 § 1 kodeksu postępowania cywilnego dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Zgodnie natomiast z treścią art. 82 kodeksu cywilnego nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

W przypadku zarzutu nieważności umowy, jeśli egzekucja toczy się na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, możliwe jest podnoszenie tej kwestii w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego, tj. art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Na powódce jednak, zgodnie z treścią art. 6 kodeksu cywilnego spoczywał ciężar wykazania okoliczności, iż w momencie zawierania umowy kredytowej z dnia 25 listopada 2009 r. pozostawała w stanie wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Powódka jednak temu zadaniu nie sprostała. Fakt, iż powódka w 2009 roku cierpiała na zespół depresyjno – lękowy, co zresztą skutkowało orzeczeniem trwałego inwalidztwa, nie oznacza automatycznie, iż miała ona zaburzoną zdolność decydowania i podejmowania czynności prawnych. Celem zweryfikowania powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry, który na podstawie dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w aktach sprawy oraz badania powódki stwierdził, iż stan psychiczny powódki w dniu zawarcia umowy kredytowej umożliwiał jej świadome i swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli (opinia – wnioski końcowe – k. 245).

Opinia ta nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Wobec braku wykazania przez powódkę okoliczności wynikających z treści art. 82 kodeksu cywilnego Sąd powództwo oddalił, nie obciążając jednocześnie powódki kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej z uwagi na jej sytuację materialną. Sąd przy tym doszedł do przekonania, iż zła sytuacja finansowa, na którą głównie wskazywała powódka w pierwotnie sformułowanym pozwie oraz w pismach kierowanych w 2012 roku do pozwanego, nie jest okolicznością objętą dyspozycją art. 840 k.p.c. i nie może stanowić podstawy uwzględnienia powództwa przeciwegzekucyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd orzekł, jak w punkcie 1 wyroku. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.